Letošní ročník literární soutěže Trapsavec má po uzávěrce. Dalo by se říci velmi úspěšné uzávěrce, neboť dorazilo 303 příspěvků od 130 autorů a autorek.
Dnes se ale opět vrátíme k podzimní trapsavecké slezině a příspěvkům na téma Horor na faře. Tentokrát opět skvělým důkazem, že poezie se v hororu objevit nejen může, ale že poezie může být hororem. Povídka Hon na falešnýho mnicha míří do stejných vod.

Krásné čtení

Kotlík

Oné noci, sláb a znaven, hlavu těžkou jako kámen,
já lesem hustým prodíral se skrze mlází.
O půlnoci, chmurné, temné, zvuk jakýsi probere mne,
klokotání velmi jemné – přepadl mne divný žal.
Říkám: „Do tlamy bych něco dal.“
To v dáli kotlík zabublal.
Ztichlý sedím na pařezu, přemítám si, kam zalezu,
ač nechci, nazývat se musím volem.
Srdce tluče, vztek se vzpíná, k čemu hlava, dutá, líná,
když vezme vše, tornu, celtu, spacák, a pak ve vlaku nechá - žracák.
Já hladov spílám vprostřed skal,
a v dáli kotlík zabublal.
Potom jsem však nabral síly, neváhal již ani chvíli,
vždyť v dáli kdosi krmi vaří, kdo snaží se, tomu se daří.
Balím spacák, celtu, tornu, nechci poznat hladomornu,
peláším tmou jako zajíc, snad zbude na mě ještě krajíc,
či snad guláš bych si dal?
A v dáli kotlík zabublal.
Lesem kouř se líně valí a já povídám si - zda-li,
tam kde sloup kouře začíná, kde se srub k obloze vzpíná,
zda mohu skrze dveře jíti, zda mohu požívatin chtíti,
když v tom vůně přes nos přelije se.
Já prudce za kliku jsem vzal
A uvnitř kotlík zabublal.
Obestřena je má mysl, vítězí jen jeden smysl,
ten, pro který mám mokrou bradu, jak Pavlovův pes v Leningradu,
místo zvonce vůně masa, působí na mne, jak na ďasa,
ke kotlíku krájím metry, kamna hučí, asi Petry,
já lžíci masa k ústům dal.
A kotlík zlostně zabublal.

Druhá lžíce, a hned třetí, snad nežijí tu kolem skřeti,
co jejich večeři jsem sněd, baba Jaga, či snad děd?
Pravdou je, že divné klíma, v zákoutích srubu tu dřímá,
husí kůži náhle mám, dojím, na cestu se dám,
já poslední jsem sousto vzal.
A kotlík škodolibě zabublal.
Znechucením jsem se zajík,
na zem plivu lidský malík.
Nožem čistě uťatý.
Chápou se mě mrákoty
a potácím se od kamen.
Honem rychle, rychle ven.
Však před chalupou rána dutá do země mne zaráží,
as byl tu někdo na stráži.
Za nohy jsem zpátky tažen,
na stole pak cel obnažen a v rohu rozběhl se brus.
Já hrůzou neudržel trus, neb dobře vím, co bude dál.
A kotlík - kotlík šťastně zabublal.

Petr Harmonika Soldát

Hon na falešnýho mnicha

„Na Šlechtburku straší," vyhrknul na nás Hastrman, sotva se objevil ve dveřích hospůdky U Kafky, kde jsme se sešli kvůli vyřešení další životně důležitý otázky pro budoucnost naší osady. Co s nadcházejícím víkendem?
„Ahoj, taky tě rád vidím," důrazně pozdravil Česnek.
„Jo, ahoj!"
„Ve věži co?" nadhodil Hároš a vesele se ksichtil.
„Já nevím, jestli ve věži," nečapal se Hastrman, „prostě na hradě a v jeho okolí straší."
„Jo, jo, když jsi na hradě, tak ti straší ve věži," neodpustil jsem si i já přidat rejpnutí.
„Vy jste hloupí jako první lidi," zatvářil se dotčeně, „prej tam v okolí viděli zakuklenýho mnicha, kterej tam obchází. Říkal mi to Wattík, viděli ho minulej víkend, když tam byli na vandru."
„Když ty taky skočíš na každej špek, co ti někdo předhodí," povzdychnul si Česnek.
Jenže Hastrman se nedal a tak bylo rozhodnuto jetse na ducha podívat, a když se to povede, rovnou ho chytit a potrestat tak, jak se odjakživa podobní vtipálci trestají. Aspoň jsme nemuseli dlouho vymejšlet, kam vyrazit.
Sobotní ráno nás zastihlo vysoko proti proudu Zmijovky. Moudře jsme usoudili, že lovit duchy za dne je nesmysl a že se radši courneme utěšeným údolím potoka tak, abysme byli před setměním pod hradem. Plán zatím celkem vycházel, bylo něco kolem čtvrtý, když jsme se blížili

ke Starý hájovně, kousek pod Oválným Tvrzištěm. Obrázek jako od Lady. Bíle natřená hájovna, za oknem kytky, na zápraží se mírumilovně rozvaloval nějakejloveckej pes, na plotě se vyhřejvala kočka a k dovršení kýčovitosti se v sadu za hájovnou popásala srna. Ale to nebylo všechno. Na zahradě věšela prádlo nádherná holka. Dlouhý kaštanový vlasy, lehounký letní šaty, který se ani nesnažily maskovat anticky dokonalý tělo pod nima, nad něžným nosíkem mandlový oči. Radost spočinout pohledem.
„Ahoj slečno!“ vejsknul nadšením Hároš a Hastrman ustrnul s přiblble chlípným výrazem na tváři.
„Ahoj kluci!“ zamávala na nás a zamrkala tak, že její dlouhatánský řasy udělaly průvan.
„Slečno, přidejte se k nám!“ žadonil Hároš.
„Kam máte namířeno?“
„Jdeme na hrad, honit strašidla,“ pochlubil jsem se.
„Tak mi pak jedno přineste. Nemůžu s váma, mám práci, a vůbec, kdo ví, co jste zač, mohli byste na mě být oškliví, s cizíma po lesích nechodím.“
„Jakej já jsem cizej? Já jsem Hároš,“ halekal a blejskal pleší, která mu tím pohledem celá zvhla.

„Mámení pekelný, ženská, jdeme dál!“ zavelel Česnek.
„Hastrmane, budíček!“ štouchnul jsem do pořád ještě kamennýho kamaráda, „kdyby tě tak viděla Betty, to by byla držková.“
Zmínka ho jeho milovaný polovičce způsobila, že se s trhnutím probral a s nesmírně zarmouceným výrazem se vydal na další cestu. Hároš ještě váhal, ale jenom do okamžiku, kdy z hájovny vyšel na zápraží velikejfousatejhajnej se značně nevrlým výrazem. Nazlobeně nás pozoroval a i doposud klidně ležící pes vstal, vycenil zuby a zavrčel. Viditelně jsme se ani jednomu z nich nelíbili. Mazali jsme pryč.
Už nám hořel oheň a na něm bublalo něco budoucích dobrot, když se za náma ozvalo zlověstný zapraskání. Vyskočili jsme, ale ukázalo se, že je to jenom nefalšovaná venkovská babky v šátku a s bandaskou plnou borůvek.
„Dobrý den!“
„Dobrej večír chlapci, pěkně vám to voní.“
„Dáte si s náma?“ nabídli jsme zdvořile.
„Ne děkuju, na taková jídla už nemám žaludek, stejně už jdu domů a tam mám navaříno. Jste hodní. Ale na noc byste tady tábořit neměli, dějou se teď v okolí divný věci.“
„Už jsme něco slyšeli. Ale to jsou jenom pohádky.“
„No nevím, chlapci, lidi říkají, že mnich tady už zase chodí.“
„Zase?“ zpozorněl Česnek, „ono už se to někdy dělo?“
„Jo, jo, moje bába ho tady viděla. Povídá se, že je to duch jednoho mladého mnicha, co se kdysi zamiloval do krásné dívky. Vyhodili ho za to z kláštera, opat ho proklel a nakonec ho zastřelil dívčin otec, který tady býval hajným. Ale je to už skoro tři sta let. Jak říkám chlapci, radši se najezte a na noc jděte jinam.“
Babka si přehodila bandasku do druhý ruky a pomalu odcházela po cestě k vesnici.
Počkali jsme, až zmizí za lesem a šli si vybalit věci. Přece se nebudeme bát bubáků! Smrákalo se.
Když jsme dojedli, měl den na kahánku. Dole v údolí kolem nás byla už skoro tma a nad náma se vypínala pro tmavnoucímu nebi silueta hradu Šlechtburk.
„Hele, vidíte to,“ vyjeknul najednou Hastrman.
Nahoře, pod hradbama se pohybovala postava v bílém. Pokud jsme to mohli na tu dálku

rozpoznat, ženská postava.“
„Co je to za pořádky?“ rozčiloval se Hároš, „tady má strašit mnich a ne Bílá paní! Jak si to ti duchové představujou?“
Hastrman na nic nečekal a rozběhl se k hradu.
„Je fuč, zmizela mi v lese za hradem,“ hlásil po návratu.
Bylo kolem půlnoci, když se na pěšině, která hrad obchází kolem dokola, objevilo světlo. Nezdálo se, že by to byla baterka, spíš nějaká svíčka, nebo petrolejka. Pomalu se to blížilo k nám. Blížilo, ale nedošlo. Minulo nás to ve vzdálenosti dvacet metrů a zase se to vzdalovalo. Horko těžko jsme ve stínech noci a mihotavý záři rozpoznali postavu v mnišský kutně, s kápí na hlavě, která držela v natažený ruce lampu. Zdálo se, že si nás buď nevšimla anebo ji vůbec nezajímáme.
„Hej, člověče, co jsi zač?“ poslal za ní přiškrceným hlasem dotazČesnek. Žádná reakce.
„Jdeme se za ním podívat?“ zeptal jsem se.
„Tady je někdo vtipálek,“ prohlásil Hároš, když se vzpamatoval ze šoku, „aby nedostal na budku.“
Vydali jsme se s baterkama směrem, kterým postava zmizela, ale už jsme nikoho neviděli. Vrátili jsme se k ohni.
„To by mě zajímalo, co je to za pošuka,“ ozval se těsně před spaním Česnek, „nepostavíme radši hlídky?“
„Na duchy nevěřím, ale rozhodně bych byl pro, může to bejt blázen a kdoví, co se mu v palici vylíhne,“ souhlasil jsem.
Ujednáno. Losovali jsme a na mě vyšla mezi čtvrtou a pátou ráno. No nazdar, nejhlubší spánek a největší kosa.
Nad lesem už šíralo, když mě z poklimbávání u ohně vytrhly vzdálený
zvuky. Nějakej praskot větví, snad i křik, rozeznával jsem hodně hlubokej hlas. Zdálo se, že se blíží a já už se skoro zvedal, že půjdu radši vzbudit ostatní, když se ozval výstřel. V tichým lese, kdy svítání ještě nestačilo probudit ptáky, mi připadalo, že to bylo hned vedle nás.
„Vstávejte, někdo tady střílí!“ lomcoval jsem kamarádama.
Ještě se ani nestačili vysoukat ze tepla spacáků, když se ze svahu za potokem zřítilo něco hodně podobnýhoobrovskýmu rotujícímu netopýrovi a s mohutným šplouchnutím sebou to plácl právě do nejhlubší tůně vedle lávky. Šli jsme se na to podívat. Byla tam tma a dřív, než jsme se mohli vrátit pro baterky, objevila se na cestě za potokem hrozivá postava se psem. Zase ten velikejfousatejhajnej.
„Co tady děláte?“ zahučel na nás hlubokým a dunivým hlasem. Poznal jsem, že to byl on, kdo předtím v lese tak řval.
„My tady tábo říme pod hradem a probudilo nás, jak tady někdo střílel,“ vysvětlil Hastrman.
„To jsem byl já!“ odtušil, „neviděli jste tu nějakýho blázna, co se převlíká za mnicha?“
Rozpačitě jsme mlčeli, nevědělijsem, jestli s pravdou ven nebo ne, báli jsme se, že zase spustí palbu.
„Někdo takovej utíkal stezkou kolem hradu,“ rozhodnul se konečně Česnek.
Hajnej přeběhnul lávku a dotáhnul psa na stezku. Ten tam pravděpodobně zvětřil stopu mnicha, která tam zbyla od půlnoci, jak tam kolem nás prošel. Poklusem zmizeli. Posvítili jsme do tůně. Nešťastníka jsme našli viset za kořeny pod lávkou. Vytáhli jsme ho ven. Byl úplně promoklej, sutana na něm visela jak splihlej hadr. Klepal se zimou, kouřilo se z něj, rty úplně promodralý. Stáhli jsme to z něj. Převlek měl dokonalej, pod hnědým hábitem měl nějakou bílou noční košili a pod ní byl naostro. Posadili jsme ho k ohni a zabalili do spacáku a celt. Mokrý hadry jsme

přehodili přes šnůru na oheň.
„Co tady blbneš?“ vyjel na něj Česnek.
„To, to, bylo o fous! Ten hajnej je blázen,“ jektal zubama mnich.
„Nejsi spíš blázen ty? Běhat tady v noci po lesích a strašit lidi?“
„Ale on po mě střílel!“ bránil se zoufale.
„Nejsi raněnej?“ zeptal se Hastrman, kterej prohlížel jeho hábit, „podívej, trefil se,“ ukazoval souhvězdí dírek po brokách na jeho cípu.
Mnich se vymotal ze zábalu a prohlížel svý hubený a bledý tělo.
„Ne, ne-jsem,“ koktal, zřetelně v šoku.
„Proč to děláš,“ opakoval otázku Česnek.
„Kvůli Bětce!“
„Jaký?“
„Hajnýho dceři Alžbětě, kdybyste ji viděli, je nádherná, ale její fotr mě nemá rád, lidi z vesnice mu naprášili, že nás viděli spolu a on nás několikrát načapal. Tak jsem tady začal strašit, jednak abych jim to trochu vrátil a taky, aby se v noci neodvažovali vylejzat z baráků.“
„My ji viděli,“ vydechnul Hastrman zasněně a pohled mu zvlhnul.
„Kvůli tý to chápu,“ připustil Hároš, „i když ti závidím.“
„No jo. Scházeli jsme se v jednom seníku a nějakou dobu to procházelo. Ale zrovna dneska, když už jsme skoro byli v nejlepším, nás její fotr zase našel.“
„Asi jsme Bětku viděli, když za tebou večer šla, měla takový bílý šaty, co? Nahoře, kolem hradu.“
„Nádherně průsvitný šaty,“ pookřál při tý vzpomínce mnich.
„Tak proto jsi byl pod tím převlekem naostro, co? Něco mi říká, že budeš muset vymyslet nějakejjinej fígl,“ podotknul jsem, „tenhle ti zjevně přestal fungovat.“
„Nechápu to, používám ho na dcery zdejších hajnejch už tři sta let a vždycky to zabíralo,“ povzdechnul.
„Áááá,“ protáhnul Česnek a nazlobeně se na něj podíval, „pánovi už otrnulo a zase si z nás dělá srandičky, co?“
Odpovědi se už nedočkal, protože právě v tom okamžiku se slunce vyhouplo nad les a s prvníma jeho paprskama postava u ohně začala blednout a průsvitnět, až zmizela úplně. Stejně tak se vytratil i jeho mnišskej převlek ze šňůry nad ohněm.

Jan Hafran Frána